

Een roos
genaamd
Paula

Dertig korte verhalen

Een roos
genaamd
Paula

Dertig korte verhalen

Eric van Berkel

Eric van Berkel

Eindredactie: Sofie van Berkel – Dekker

Coverdesign: Annie Spratt & Jairo Alzate | Unsplash.com, Canva.com

Eric van Berkel

ISBN: 9789463863964

Webshop: <https://publish.sweek.com/shop/>

© 2019 | Spinguïn | Eric van Berkel | Spinguïn.nl

*You can complain because roses have thorns,
or you can rejoice because thorns have roses.*

Ziggy

Inhoudsopgave

1 Hoogtevrees.....	6
2 Zelfstandig zonder perspectief.....	9
3 Operatie Nul.....	12
4 Oproep gemist.....	20
5 Een roos genaamd Paula.....	22
6 Waarzegster.....	23
7 De koning en zijn droomprins.....	26
8 Bloedwraak.....	28
9 Vuurvechter Vreeschwijk.....	29
10 Aquaman.....	32
11 Annie.....	33
12 Lasagne.....	35
13 Nachtvliinder.....	36
14 De zonnedans.....	46
15 De lauwerkrans.....	49
16 Bericht van boven.....	59
17 Verlamd.....	60
18 Partners in crime.....	66
19 Radar.....	68
20 Big Mac met kersensmaak.....	69
21 Jargon.....	71
22 Buurtmoeder.....	73
23 De farao der Lage Landen.....	74
24 Tineke Tesla.....	78
25 Pappadag.....	81
26 De keerzijde van de dukaat.....	83
27 Uitverkoren.....	87
28 Een symfonie toekomstmuziek.....	92
29 Rook en spiegels.....	97
30 #Geentijdvoor.....	100

1 Hoogtevrees

Wilfred steekt de spade in de grond en stampet met de hakken van zijn laarzen de aarde aan. Tientallen kleine, geblokte getuigen – van ongeveer één bij één bij één centimeter – verspreiden zich over de berg zand en vormen tezamen een motief. Wilfred trekt de spade uit de grond en legt deze over zijn rechterschouder, terwijl hij met de hemdsmouwen van zijn blauwe overall het zweet van zijn voorhoofd wist. Een meter naar links en ongeveer twee meter naar voren bevindt zich de sloot die loopt tussen zijn land en dat van zijn broer Barend. Achter hem liggen zijn melkkoeien rustig te herkauwen. Tijd om zijn beesten enkele liefkozende slagen op de flanken te geven, heeft hij niet. Met een bruuske zwaai van de spade draait hij zich om. Wilfred volgt zijn sloot. De sloot brengt hem terug naar zijn erf, waar hij de spade tegen de muur van zijn schuur plaatst. Uit zijn broekzak diept hij zijn autosleutels op en vervolgens loopt hij naar de vertrouwde donkergroene Mercedes, opent het portier en neemt plaats achter het stuur. De motor springt tot leven en rustig rijdt hij zijn erf af.

Wilfred zwenkt rechtsaf en volgt enkele kilometers de onverharde weg, totdat deze in asfalt overgaat en hem op de parkeerplaats naast de dorpskerk tot stilstand brengt. Wilfred stapt uit, vergrendelt zijn wagen en loopt naar de ingang van de kerk. De zware houten deur staat half open en een zweem koele lucht strijkt langs zijn gezicht. Hij bukt zich en trekt één voor één zijn laarzen uit. Op blote voeten betreedt hij de kerk. Eerlijk zweet en zandkorrels laten een nat spoor achter dat voor het altaar eindigt. Wilfred knielt, slaat een kruis en neemt vervolgens op de voorste kerkbank plaats. Hij bukt zijn hoofd, vouwt zijn handen en sluit zijn ogen.

‘Heer,’ fluistert hij. ‘Ik wil U graag vertellen wat er vandaag is voorgevallen. Natuurlijk weet U al wat er is gebeurd, maar toch wil ik het met U bespreken.’ Wilfred zucht en wrijft met zijn voorhoofd langs zijn gevouwen handen. ‘Vanochtend kwam milieuadviseur

Feenstra weer langs. Hij vertelde dat ik de helft van mijn koeien moet verkopen en dat ik windmolens op mijn land moet zetten. “Dat is het beste voor de aarde,” zei hij er nog bij. Want ik moest iets goedmaken. Iets doen aan de vervuiling van mijn sloten, de genocide op het bodemleven en de verwoesting van broedplaatsen.

Ik ben geen kwade kerel, Heer. U weet dat ik soms opvliegend van aard ben. Temperamentvol. Ja, zo noemde ons mam dat. Dus U begrijpt: het werd me rood voor de ogen. Ik laat me geen moordenaar noemen. Niet aan mijn eigen keukentafel. Heb ik immers niet op Uw schepping gelet, zoals U voor ons zorgt? Ik riep tegen Feenstra dat ik mij over de vogels in de wei en het leven in de sloot ontfarm, zoals U over ons mensen waakt. Ik beet hem toe dat mijn land de mensen voedt, zoals U ons voorziet van het dagelijks brood. Ik wreef hem in dat ik in goede harmonie leef met alles wat U hebt geschapen. Dat kun je van stadse milieumensen niet zeggen.’ Wilfred onderdrukt een lachje. ‘Ik vraag U Heer: hoe kan het veranderen van vruchtbare grond in een bouwput vol met technologie goed zijn voor mensen, dieren en planten? Heeft Barend niet veel vaker last van hoofdpijn sinds die zendmast op zijn land is gezet? Raken vogels en insecten niet totaal van slag door al die radiosignalen in de lucht? Is het niet zo, dat overal waar de mens met zijn technologie verschijnt, de natuur het onderspit delft? U weet – net als ik – hoe koppig die milieumensen zijn. Ze prediken, overtuigd als ze zijn, over hoe techniek de wereld gaat redden. Beter gaat maken. Maar ze maken naar mijn mening nóg meer kapot. Stapje voor stapje. Windmolen voor windmolen. Zendmast voor zendmast.

Milieuadviseur Feenstra is de ergste: die gedroeg zich op mijn erf alsof hij Uw zoon was, teruggekeerd op aarde en met alle wijsheid om de mensheid te redden van het naderend onheil. Alsof mijn familie, die al ruim tweehonderd jaar over Uw grond en het leven waakt, ernstig in gebreke is gebleken. Ik accepteer zulke nonsens niet, Heer. Eén blik op mijn sloot en ik weet meer van de staat van het

milieu dan al die Feenstra's met hun opleidingen in milieudingen bij elkaar.'

Wilfred knijpt zijn gevouwen vingers tot witte strepen en rode vlekken samen. 'Ik vroeg Feenstra mee het veld in te lopen en mij te laten zien waar die duivelse machine dan zou moeten komen. We volgden de sloot tot we op de hoek kwamen die mijn land scheidt van dat van Barend. Afijn, U kent het vervolg. Ik ben mij er terdege van bewust dat U het verboden hebt een ander kwaad te doen. Maar ik weet óók dat het ieders plicht is Uw Koninkrijk op aarde te beschermen. Ik vraag dus om vergiffenis voor wat ik heb gedaan.' Wilfred slaat met zijn rechterhand een kruis en staat op. Hij loopt langs de kerkbanken naar buiten. Het asfalt siddert onder zijn blote voeten en hij onderdrukt een rauwe vloek. Een voorbijganger hoort hem mompelen: 'Zonder lijden geen overwinning.'

2 Zelfstandig zonder perspectief

Vannacht heet ik Michiel van Tongerloo. Inderdaad, met twee o's. Ik ben een jaar of vijftientig, draag een bril en mijn voortanden staan een beetje scheef. Ik stel me voor dat mijn scheve voortanden het gevolg zijn van een vechtpartij. Op het schoolplein zeggen kinderen de vreselijkste dingen tegen elkaar. Een groepje uit de kluiten gewassen knullen heeft me uitgescholden voor reserve-belg. Ik heb namelijk net een spreekbeurt gehouden over de Vlamingen die tijdens de Eerste Wereldoorlog naar Nederland vluchtten. De Van Tongerloos waren van Gent en kwamen in een Overijssels dorpje terecht. De ambtenaar belast met het huisvesten van de vluchtelingen – zo'n Amsterdammer met sluwe oogjes voor wie alles ten oosten van Muiden te-dicht-bij-Duitsland heet – had voor de Van Tongerloos de heilige drie-eenheid tussen Hengelo, Markelo en Almelo uitgezocht. Soort zoekt soort, toch? Daar dachten de lokale vechtersbazen anders over. Niet dat ik over me heen liet lopen – ik heb er twee een flinke mep verkocht –, maar ze waren met z'n vijven. Ik kon er weinig tegen beginnen. Ik was maar een reserve-belg. Een Belg met scheve voortanden.

Ik druk de OV-chipkaart tegen de scanner en de poortjes zwaaien open. Even ontspannen mijn schouders zich. De kaart is nog niet geblokkeerd. Groepjes NS-personeel en politieagenten houden de poortjes in de gaten. Ze slaan geen acht op mij. Waarom zouden ze? Ik heb een keurige pantalon aan. Mijn schoenen poets ik iedere avond met wc-papier. In mijn linkerhand houd ik mijn aktetas vast. Mijn aktetas is mijn geheime wapen. Vorige week, toen ik in de nacht van vrijdag op zaterdag de trein nam van Den Haag naar Schiphol, stapten plotseling vier conducteurs in mijn coupé. Behoedzaam opende ik mijn aktetas, haalde er vijf lege blikken bier uit en drapeerde deze over de lege stoel, het tafeltje en mijn buik. Ik hield me slapende. De